

пб-едро, пб-здрaво и пб-хубаво отъ всички дѣца, дори и отъ неговитѣ врѣстници. Нaли ти казвамъ, той е тукъ въ министерското. Голѣмъ чиновникъ е, получава голѣма плата. Може и да си слушала за него, или пъкъ да го знаешъ — та има ли човѣкъ да не знае нашъ Григора?! ..

Опечалената майка и сега не отговори нищо. Вдадена въ мисль, тя и не чу послѣднитѣ думи на словоохотливия старецъ.

— Като кажешъ — продължи той: „Григоръ дѣдовъ Генковъ отъ Бойково“, всѣки ще ти покаже къщата му и кънциралията му. Има си хубава къща, и жена добра и дѣтенце — здраво и хубавичко. Да му го хариже дѣдо Господъ, па — и всѣкому, който си ги нѣма! И спестени парици си има. Григоръ, казватъ, билъ на двѣ служби отгорѣ. Когато искали да му дадатъ втората, той я не щѣлъ. „Нека, каже, и други да повѣртятъ тая работа!“ — „Йокъ, не може! — му рекълъ князътъ. Тебе намѣрихъ мунасищъ. Освѣнъ въ тебе едничккъ, въ другиго нѣмамъ вѣра. За мой хатѣръ ще приемешъ. Ще ти се разсърдя!“ .. Па вѣра, та кума, кандѣрмакъ ... и нашѣтъ, хатѣрдѣкия, какво да прави? приелъ. Добри пари и отъ тамъ зима. Често пѣти князътъ го вика на мухабетъ. Прати гавазина си съ голѣмитѣ мустаки. „Скоро, каже, ей-сега безъ-друго да дойдешъ, че те вика князътъ — да си поприкажете!“ .. И княгинята го много обичала. Всѣкакви езици знае — въ Европа ходи та се учи, много пари изхарчи. И съ княза говори на чуждъ езикъ. Вѣщици или въ кънциралията му дойдатъ мѣжи — кой ги знае какви сж? — съ лѣскави капели, съ бради, очила, бастуни, ржкавици. Като захванатъ: „трѣнцъ, мрѣнцъ!“ .. като вода ги кара нашиятъ, надумва ги биля: тѣ кажатъ едно, а той — десеть. Не можешъ го позна, че е бѣлгаринъ. Азъ ги слушамъ, ама не имъ отбирамъ ки! — стоя като говедо! .. Ехъ, какъвъ свѣтъ наста! .. Имамъ въ село и други чада и унуки. Дойдохъ, сега скоро, тукъ да повидя нашитѣ и да имъ се порадвамъ. Като бѣше рекълъ Григоръ: „Тате, не дохаждашъ! тате не дохаждашъ!“ .. и азъ рекохъ най-послѣ: „Хайде, бабо, да ида, нали ме пъкъ толкова кани! ...“